

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania H. Z.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w S.
o uznanie wypowiedzenia zmieniającego za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 27 marca 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki H. Z. na rzecz pozwanego Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. wyrokiem z dnia 14 października 2013 r. zasądził od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w S. na rzecz powódki H. Z. kwotę 10.387,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2013 r. tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków pracy i płacy (pkt 1), oddalił powództwo co do

roszczenia o przywrócenie do pracy (pkt 2) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt 3 i 4).

Na skutek apelacji pozwanego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 27 marca 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1, 3 i 4 w ten sposób, że oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach uzasadnienia wyroku wskazał, że ocena dokonanego wypowiedzenia warunków pracy i płacy sprowadzała się do przesądzenia kwestii zachowania przez pozwanego terminu z art. 38 § 2 k.p. w związku z art. 38 § 5 k.p. W świetle niepodważonych ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że organizacja związkowa wyraziła swoje stanowisko odnośnie zamiaru wypowiedzenia powódce warunków pracy i płacy w dniu 18 lutego 2013 r. z którym pracodawca zapoznał się w dniu 22 lutego 2013 r. Pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy zostało sporządzone w dniu 18 lutego 2013 r. i skutecznie doręczone powódce w dniu 27 lutego 2013 r. W tym stanie rzeczy nieuprawniona była konstatacja Sądu pierwszej instancji, że pozwany dokonując wypowiedzenia zmieniającego naruszył pięciodniowy termin przewidziany w art. 38 § 2 k.p. Sąd Okręgowy podniósł, że zgodnie z art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. ugruntowanym stanowiskiem judykatury jest, iż oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy jest złożone wówczas, gdy doszło do pracownika w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią, nie zaś z chwilą napisania pisma zawierającego to oświadczenie. Skoro oświadczenie woli o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy zostało skutecznie dokonane powódce w dniu 27 lutego 2013 r., to pozwany nie naruszył terminu z art. 38 k.p. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że uprawnionym do dokonania wypowiedzenia zmieniającego była zastępca dyrektora ds. organizacyjnych, prawnych i polityki personalnej, która dysponowała pełnomocnictwem do dokonania tej czynności w imieniu pracodawcy.

Wyrok Sądu Okręgowego został przez powódkę zaskarżony skargą kasacyjną. Skarga została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 38 § 3 k.p. (przepis ten został skreślony przez art. 1 pkt 6 ustawy z dnia 26 lipca 2002 r. zmieniającej ustawę – kodeks pracy z dniem 29 listopada 2002 r.) poprzez nieuwzględnienie zasady uprzedniej konsultacji zamiaru

wypowiedzenia zmieniającego ze związkami zawodowymi przed podjęciem decyzji o dokonaniu wypowiedzenia zmieniającego; 2) art. 32 ustawy o związkach zawodowych poprzez przyjęcie, że w przypadku braku zwolnień grupowych do wypowiedzenia zmieniającego zastosowanie ma ustawa z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników; 3) art. 3¹ k.p. i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., II PK 270/05 poprzez przyjęcie prawidłowej reprezentacji pozwanego.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c) powodujące rozbieżności w orzecznictwie sądowym uwzględniające literalną wykładnię art. 38 § 5 k.p. Zdaniem skarżącej wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wiąże się z udzieleniem odpowiedzi na pytania:

a) „czy w przypadku konsultacji zamiaru dokonania pracownikowi chronionemu na podstawie art. 32 ustawy o związkach zawodowych wypowiedzenia zmieniającego, decyzja pracodawcy powinna być podjęta po rozpatrzeniu stanowiska zakładowej organizacji związkowej (art. 38 § 5 k.p.), czy też decyzja ta może być podjęta przed upływem okresu przewidzianego w art. 38 § 2 k.p, a dokonanie wypowiedzenia, po upływie tego terminu, na podstawie art. 61 k.c. będzie zgodne z prawem”;

b) „czy w przypadku, gdy u pracodawcy nie było zwolnień grupowych zastosowanie ma ustawa z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, co skutkuje zniesieniem ochrony przed rozwiązaniem stosunku pracy przewidzianej w art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych”;

c) „czy naruszenie zasady reprezentacji pracodawcy z art. 3¹ k.p. w związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., II PK 270/05, (OSNP 2007 nr

9-10, poz. 125) skutkuje, w przypadku podniesienia tego zarzutu przez pracownika, uwzględnieniem powództwa”.

Odpowiedź na skargę kasacyjną wniósł pełnomocnik pozwanego domagając się wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenia od powódki zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, mając na uwadze kryteria sformułowane w ustawie, istnieje potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy.

W rozpoznawanej sprawie skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c) powołując się przy tym na rozbieżności w orzecznictwie. Tej argumentacji Sąd Najwyższy jednak nie podziela, co oznacza, że skarga nie kwalifikuje się do jej merytorycznego rozpoznania.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, różnią się od przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten sam problem prawny nie może w rezultacie być istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem charakteryzującym się „nowością” i jednocześnie stanowić przedmiot rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedzi doktryny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967 oraz postanowienie z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, LEX nr 1544567). Z

treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika, że obie wymienione przesłanki, warunkujące potrzebę rozpoznania skargi kasacyjnej, powódka traktuje zamiennie.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował stanowisko w kwestii przewidzianego przez kodeks pracy obowiązku współdziałania pracodawcy z organami związku zawodowego w razie zamierzonego rozwiązania za wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. W uchwale Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 maja 1978 r., V PZP 6/77 (OSNC 1978 nr 8, poz. 127) Sąd Najwyższy uznał, że wypowiedzenie umowy o pracę jest zgodne z art. 38 k.p., gdy pismo o wypowiedzeniu zostało wysłane pracownikowi po upływie terminu przewidzianego w art. 38 § 2 k.p., a wcześniej tylko wówczas, jeżeli przed upływem tego terminu organizacja związkowa powiadomi pracodawcę o braku zastrzeżeń. W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę, zwłaszcza, gdy powszechnie przyjęta w orzecznictwie interpretacja przepisów została uwzględniona przez sąd drugiej instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 13 lutego 2014 r., I PK 256/13, LEX nr 1455100). W skardze kasacyjnej powódka nie kwestionuje, że pozwany dokonał wypowiedzenia warunków pracy i płacy w dniu 27 lutego 2013 r. a jedynie zarzuca, że sporządzając w dniu 18 lutego 2013 r. stosowne pismo, naruszył art. 38 § 5 k.p. Do kwestii tej prawidłowo ustosunkował się Sąd drugiej instancji, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, powołując się między innymi na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 20 sierpnia 1984 r., I PRN 111/84 (OSNC 1985 nr 4, poz. 57). Identyczny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 października 1991 r., I PZP 48/91 (OSNC 1992 nr 4, poz. 60).

Nie stanowi także istotnego zagadnienia prawnego, negowana przez powódkę, możliwość wypowiedzenia pracownikom objętym szczególną ochroną warunków pracy i płacy na podstawie art. 10 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844

ze zm.) w sytuacji, gdy nie są dokonywane jednocześnie zwolnienia grupowe. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 286/07 (OSNP 2009 nr 15-16, poz. 202) przyjął, że pracodawca może wypowiedzieć warunki pracy i płacy z przyczyn nie dotyczących pracowników, pracownikom objętym szczególną ochroną przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy niezależnie od tego, czy równocześnie dokonuje definitywnych zwolnień z pracy z tych przyczyn.

Formułując, jako zagadnienie prawne, wątpliwości związane z wykładnią art. 3¹ k.p. w związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., II PK 270/05 (OSNP 2007 nr 9 - 10, poz. 125) powódka uzasadnia jego występowanie odmienną oceną dowodów, niż przyjęły to Sądy orzekające w sprawie. Rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów. Nie stanowi więc istotnego zagadnienia prawnego kwestia sprowadzająca się do zwykłej wykładni prawa i jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, LEX nr 1215437). Reasumując, przedstawienie w skardze kasacyjnej jako „istotnego zagadnienia prawnego” problemu, który dotyczy sfery faktów, a nie wykładni prawa, nie może być podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

